

Vrijwillig de armoede in



FIDESCO

KATHOLIEKE ORGANISATIE
VOOR INTERNATIONALE
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Lieve familie, vrienden en kennissen,

Het is alweer even geleden dat u mijn eerste brief ontving waarin ik mijn vertrek naar Colombia aankondigde en 1 september jl. stond ik dan ook met knikende knietjes op Schiphol afscheid te nemen van mijn familie. Op het moment dat ik u schrijf is het begin november, dit betekent dat ik nu zo'n tien weken in Bogotá ben.

Een goed begin

Na een warm onthaal op de luchthaven door Sandra – één van de twee directieleden van Oasis Fondacio (het buurthuis waar ik werk) – en twee Fidesco vrijwilligers, arriveerde ik zondagavond laat in mijn nieuwe (t)huis. Na een korte nacht werd ik de volgende ochtend opgehaald om mee te gaan naar het buurthuis en kon ik meteen ontdekken waar ik de komende twee jaar zal werken. Omdat Oasis een katholieke identiteit heeft, is elke maandagochtend “gemeenschapstijd”, waarin we met het team ons verdiepen in allerlei onderwerpen die te maken hebben met theologie, filosofie, persoonlijke ontwikkeling en teambuilding. De ochtend wordt afgesloten met een gezamenlijke lunch waarvoor iedereen iets meebrengt. Mijn eerste maandagochtend werd dus ook op deze wijze ingevuld. De rest van deze week ben ik ook bij Oasis geweest en ben ik begonnen met werken; wat in mijn geval meer neerkwam op meedoen, meekijken en proberen enigszins uit mijn woorden te komen.

Na deze eerste week kwam Domitille – mijn Franse huisgenoot – ook naar Bogotá. Zij werkt niet in Oasis maar is ergotherapeut bij een andere organisatie in de stad. Naast Domitille en mij zijn er nog twee Franse gezinnen die door Fidesco naar Bogotá zijn gestuurd. Blandine en Benoît zijn hier sinds september 2018 met hun vier kinderen en werken ook in Oasis. Nicolas en Marie-Adélaïde zijn half september jl. met hun vier kinderen aangekomen. Nicolas werkt als osteopaat in dezelfde organisatie als Domitille, en Marie-Adélaïde werkt bij een andere organisatie in de stad.

Domitille en ik hebben in de eerste twee maanden van onze tijd in Bogotá een goede manier gevonden om samen te wonen. 's Avonds eten we samen en in het weekend brengen we ook tijd met elkaar door. Het is leuk dat we een andere missie hebben waardoor we elkaar dingen kunnen vertellen over ons werk. Daarnaast is het fijn om een klankbord voor elkaar te kunnen zijn wanneer we leuke of minder leuke dagen beleven. Op zondag gaan we samen naar de H. Mis en daarnaast hebben we woensdagavond “gereserveerd” om sowieso samen door te brengen. Aan deze avond geven we meestal een “geloofswending”; zoals samen bidden of praten over hoe we het geloof in ons leven beleven.



ROMY SLOOD

BOGOTÁ, COLOMBIA

Bogotá

Voor iemand die is opgegroeid in een klein Fries dorpje is wonen in Bogotá op zijn zachtst gezegd “anders”. De stad is immens groot en het is ontzettend druk. Hierdoor heb je weinig controle over hoe laat je ergens kunt zijn. Om dit te illustreren zal ik u mijn reis naar Oasis beschrijven. Zo wandel ik elke ochtend naar de bushalte, dit duurt ongeveer 15 à 20 minuten. Het is een weinig ontspannende route omdat ik enerzijds erg goed moet opletten waar ik loop: overal zitten gaten in het voetpad en het zijn allemaal min of meer losse, verschillende voetpaden die niet op elkaar zijn afgestemd. Anderzijds word ik vergast door alle uitlaatgassen en is er hier absoluut geen sprake van frisse lucht.

Maar ondanks de kwaliteit van het voetpad is deze voor mij zeker te vergelijken met een catwalk. Ik word namelijk aan- en nagestaard, van top tot teen, waar ik ook loop. Niets van wat ik ben, is onopvallend in Colombia. Ik ben een stuk langer en heb een andere





Met Domitille – mijn Franse huisgenoot

haar- en oogkleur dan de meeste Colombianen. Het gebeurt absoluut niet zelden dat ik word nageroepen of nagefloten. Wanneer ik loop maar bijvoorbeeld ook wanneer ik bij stoplichten wacht en er auto's voor me langs rijden. Zo nu en dan krijg ik een paar Engelse woorden te horen want het is voor hen natuurlijk overduidelijk dat ik geen Colombiaanse ben, maar meestal zeggen ze dingen in het Spaans. Ik heb zelfs de: "Ken ik jou niet van TV?" voorbij horen komen.

Tranquillo

Desalniettemin hoef ik mij nooit te haasten tijdens mijn wandeling naar de bus. Dit komt omdat de bussen hier van 's ochtends tot 's avonds rijden, maar niet op een bepaald tijdstip. Ze rijden gewoon. Ze komen wanneer ze komen, en ze gaan wanneer ze gaan. Mij haasten tijdens mijn wandeling kan simpelweg betekenen dat ik langer aan het wachten ben. Eenmaal bij de bushalte aangekomen – welke de eerste halte van de busroute is – maakte mijn hart tijdens de eerste dagen van mijn verblijf hier een sprongetje wanneer ik zag dat de bus er al stond. Echter kwam ik er vrij snel achter dat dit niet betekent dat de bus dan ook daadwerkelijk snel gaat rijden. Soms is de bus er wel, maar is de buschauffeur er niet. Hiervoor is één verklaring: de buschauffeur is aan het ontbijten bij een van de restaurantjes naast de halte. Dit kan ik makkelijker aanvaarden wanneer de buschauffeur al aan het ontbijten is wanneer ik bij de halte aankom. Het is namelijk net iets moeilijker wanneer je hart (opnieuw tevergeefs) een sprongetje maakt, ditmaal wanneer je de bus aan ziet komen rijden, maar de buschauffeur vervolgens de bus prima netjes parkeert, rustig uit de bus stapt en tegen je zegt: "Even ontbijten, over 20 minuten ben ik terug". Overigens is de "ontbijtoptie" fijner als wachtende busreiziger dan de buschauffeur die de bus parkeert en even een powernapje doet zittend in zijn stoel, met de motor aan. Dan kan ik hem wel wakker staren. Het wachten gebeurt overigens wel ontzettend eerlijk: mensen sluiten achteraan in de rij naast de paal van het bordje van de halte. Tijdens de avondspits betekent dit dat bij sommige haltes er soms meer dan 50 mensen achter elkaar in een rij staan op het voetpad, wat ik dan wel weer een grappig gezicht vind. Diegene die het eerst staat te wachten mag echt het eerst de bus in. Dat scheelt!

De busrit

Maar goed, wanneer je eenmaal het wandelen en wachten hebt gehad, mag je dan eindelijk de bus in. Het fijne aan het feit dat het de eerste halte van de busroute is, is natuurlijk dat er dan vaak stoelen vrij zijn om op te zitten. Ik zie dit als zeer gewenst, niet omdat ik een hekel heb aan staan (want dat heb ik niet), maar omdat de busrit meer te vergelijken is met een achtbaan, waarbij je je absoluut met twee handen vast moet houden. Zelfs als je zit, word je soms uit je stoel gelanceerd, letterlijk. Overigens is staan in een groot deel van de bussen voor mij überhaupt geen optie omdat ik met mijn hoofd het dak raak.

De busrit naar Oasis zou technisch gezien, denk ik, in zo'n 25 minuten kunnen worden gereden, maar meestal doet de bus er ongeveer een klein uurtje over door de drukte op de weg. Het komt ook voor dat we vanaf Oasis aan het eind van de middag teruglopen richting de stad omdat het verkeer helemaal vast staat. Omdat de wijk San Luis, waarin Oasis zich bevindt, hoger ligt dan de rest van Bogotá is de rit wat uitzicht betreft leuk; je kunt mooi over de stad kijken. Daarnaast rijdt de bus ook door een deel van het zakendistrict waar zowel de voetpaden als de mensen er een stuk "gelikter" uitzien dan in San Luis en de wijk waarin ik woon.

San Luis

Een groot verschil tussen San Luis en de andere wijken van Bogotá die ik ken, is het groot aantal straathonden dat zich er bevindt. Voor elk persoon zijn er drie honden, en bij een inwoneraantal van 19.000 kunt u dus wel uitrekenen hoeveel honden dit zijn. Het grootste nadeel hiervan is, naar mijn mening, het feit dat echt overal hondenpoep op straat ligt.

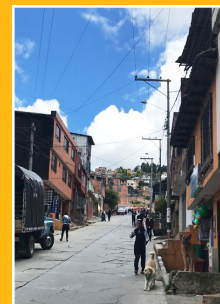
Over het algemeen is San Luis een veilige wijk. Dit betekent echter niet dat ik overal in de wijk in mijn eentje kan lopen. Ik voel mij veilig in San Luis en Bogotá, maar ik moet nadenken over wat ik doe en waar ik naartoe ga. Zo zijn Benoît en Blandine, mijn Franse Fidesco collega's bij Oasis, afgelopen zomer helaas door drie gemaskerde mannen met messen beroofd toen zij op de bus stonden te wachten. Dit was voor hen vanzelfsprekend erg onprettig en de spreekwoordelijke druppel die hen heeft doen besluiten om december a.s. – negen maanden eerder dan gepland – hun missie te beëindigen en terug te gaan naar Frankrijk. Een moeilijke beslissing voor hen en een gemis voor Oasis.



COLOMBIA

ROMY SLOOT

Straatbeeld van de wijk San Luis rondom buurthuis Oasis



Oasis

Oasis heeft grofweg drie “takken”: onderwijs, woningbouw en milieu. Samen met mijn Colombiaanse collega Claudia ben ik verantwoordelijk voor de acties rondom de “milieutak”. Wij houden ons bezig met het opzetten en onderhouden van een afvalinzamelingnetwerk en recycling in San Luis, de organisatie van een aantal moestuinen in de wijk, waarin bijvoorbeeld (ex-) verslaafde jongeren werken die geld verdienen met de producten die zij produceren (en hierdoor te druk zijn om op straat te hangen), en de ontwikkeling en verkoop van ecologische producten zoals zeep, deodorant en scrub. We organiseren tevens workshops over het maken van deze producten. Daarnaast zijn er taken die niet specifiek gerelateerd zijn aan de milieutak zoals het zoeken naar financiële middelen voor de projecten en Oasis in het algemeen, en samenwerkingsmogelijkheden met andere organisaties en bedrijven onderzoeken en ontwikkelen.

Omdat Claudia vlak voor mijn aankomst een operatie aan haar voet had gehad en moest revalideren, en omdat ik de Spaanse taal niet goed machtig ben, bestonden mijn eerste zes weken bij Oasis met name uit helpen daar waar hulp nodig is. Ik heb veel bijgedragen aan de onderwijstak en met de kinderen gewerkt. Toen Claudia half oktober terugkwam van haar revalidatie ging de milieutak meer bij mij leven doordat zij mij op sleeptouw heeft genomen zodat ik kon leren hoe de organisatie momenteel gestructureerd is. Tot nu toe vind ik het ontzettend interessant, leerzaam en leuk. Ondanks dat de communicatie tussen ons niet altijd gemakkelijk gaat door de taalbarrière, is onze samenwerking erg prettig.

Español

Zoals u weet, vertrok ik uit Nederland met een vrij kleine Spaanse vocabulaire. Ik zou zeggen dat ik mij inmiddels redelijk ok door een één op één gesprek weet te worstelen, waarbij ik weliswaar vrij veel fouten maak in vervoegingen en tijd, maar het toch ongeveer lukt om duidelijk te maken wat ik bedoel. Het begrijpen van wat anderen tegen mij zeggen gaat een stuk makkelijker dan zelf praten, behalve wanneer iemand erg mompelt, snel praat of – voor mij – buitengewoon ingewikkelde woorden gebruikt. Mede hierdoor zijn vergaderingen soms ook nog wel iets te hoog gegrepen.

Op dinsdagochtend heb ik een uur Spaanse les in Oasis, verzorgd door een vrijwilliger en eens per twee weken heb ik op vrijdagmiddag twee uur Spaanse les verzorgd door Graciela, een Colombiaanse gepensioneerde universiteitsdocente. Met name de les van Graciela is erg belangrijk voor mij. Ik denk dat het leren van een nieuwe taal nooit zo snel gaat als je zelf wil en je hebt zeker niet altijd door of je vooruitgaat. Wanneer ik bij Graciela ben, krijg ik het idee dat ik vooruitgang boek omdat ik haar goed kan begrijpen, wat voor veel positiviteit zorgt bij mij.

Zeker in de eerste maand zijn er dagen geweest waarop ik het grootste deel van de dag niet of nauwelijks begreep wat er gezegd werd. Ik had niet de mogelijkheid om mezelf te kunnen uitdrukken waardoor ik vrij weinig zei en voor iemand die normaliter vrij veel zegt, is dit lastig. Geen Spaans spreken betekent niet mee kunnen doen en niet iets kunnen bijdragen. Dit is erg moeilijk voor mij. Ik houd ervan om dingen aan te pakken en efficiënt te werken, maar doordat ik de taal niet spreek, loop ik continu achter de feiten aan. Anderen moeten geduldig met mij zijn en ik voel me soms nutteloos. Ik ben gewend om voorop in de strijd te gaan, maar nu sukkel ik er een beetje achteraan zonder überhaupt te weten waar we naartoe gaan. Wat er dan weer voor zorgt dat ik het idee heb geen controle te hebben over mijn leven. Ik ben afhankelijk van anderen en om eerlijk te zijn is dit een positie waar ik mij liever niet in bevind. Antwoorden kan ik niet onderbouwen, dus het is si of no, en je krijgt geen reden van mij. Meestal ga ik voor si, ook al heb ik in sommige gevallen geen idee waar ik eigenlijk ‘ja’ op zeg, wat dan weer tot grappige situaties kan leiden.

Confrontatie met mijzelf

Ik word geconfronteerd met een versie van mijzelf die ik helemaal niet ken. Ik kan de moodswings hebben van



Met Lina (voor, onderwijs Oasis) & Claudia (achter, milieu Oasis)

project manager



Bij Oasis in gesprek met de kinderen



Straatbeeld van de wijk San Luis



Gemeenschapslunch bij Oasis

een baby – die het ene moment lacht en drie tellen later erg ontevreden is – veroorzaakt door frustratie of doordat iemand anders mij niet begrijpt en vice versa. Voor iemand die vrij rationeel en nuchter is, zijn dit gevoelens die ik normaliter nauwelijks ervaar. Dit zorgt ervoor dat ik mijzelf vragen moet stellen zoals: Wie ben ik wanneer dat wat zo diep in mij zit – namelijk de mogelijkheid om mezelf uit te kunnen drukken, om te zeggen wat ik vind of ervaar – mij wordt ontnomen? Wat voor persoon word ik wanneer ik niet de touwtjes in handen heb? Hoe ga ik ermee om wanneer ik ervaar dat ik nutteloos ben, dat ik het slechtst ben in iets en weinig kan toevoegen? Ben ik dan nog de vriendelijke, optimistische, goedlachse Romy die in is voor een grapje? Of raak ik gedemotiveerd, word ik chagrijnig en ongeduldig? Blijf ik de positieve en leuke dingen zien in situaties die ik zelf minder fantastisch vind? Ik zal u eerlijk zeggen dat de eerste maand niet een makkelijk maand voor mij is geweest. Maar gelukkig ervaar ik nu verbetering in mijn Spaans, en hierdoor in sommige gevallen ook mijn humeur, en kijk ik met ontzettend veel optimisme, energie en plezier naar de toekomst. Ik heb het ontzettend goed hier, de mensen zijn buitengewoon vriendelijk en gastvrij en ik ben onwijs dankbaar om hier te mogen zijn. Ik ben er meer dan klaar voor om iets toe te gaan voegen aan Oasis en ik doe er dan ook alles aan om zo snel mogelijk mijn Spaans te verbeteren. Zo lees ik Spaanse kinderboeken alsof mijn leven ervan af hangt en ben ik inmiddels zelfbenoemd professioneel sprookjeskenner!

Bedankt!

Indien u ervoor heeft gekozen om mijn missie financieel te ondersteunen dan ligt over ongeveer drie maanden mijn volgende missieverslag bij u thuis op de mat. Ik wil u hartelijk danken voor uw bijdrage; weet dat zonder uw hulp mijn missie onmogelijk is. Hartelijke groeten, Romy Sloot



Voor informatie of sponsoring:
Rooseveltlaan 2
2215 NX Voorhout



tel.: 0852-731732
info@fidesco.nl
www.fidesco.nl

Wat is FIDESCO

FIDESCO (samengevoegd van Fides (Geloof) en Coöperatie) is een internationale katholieke organisatie die in 1981 door de Gemeenschap Emmanuel in Frankrijk is opgericht. Fidesco zendt professionals over de hele wereld uit om bij te dragen aan de volledige ontwikkeling van de bevolking. Fidesco werkt altijd samen met de lokale kerk om juist de lokale ontwikkeling door kleinschalige projecten te stimuleren. Fidesco heeft meer dan 1600 vrijwilligers uitgezonden, waarvan 24 Nederlanders. Na een voorbereidingstraject gaan de vrijwilligers twee jaar op missie. Fidesco is als Internationale vrijwilligersorganisatie geaccrediteerd bij het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken en is verder lid van verschillende NGO platforms. In Nederland is Fidesco erkend als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Giften zijn aftrekbaar van de belasting.



Hoe kunt u bijdragen?

Fidesco biedt u verschillende mogelijkheden om de missies van Nederlandse vrijwilligers of onze projecten financieel te ondersteunen. U kunt daarbij rekenen op onze discretie en verantwoording over de besteding. Steun ons via:

1) De antwoordcoupon

U dient deze volledig in te vullen en naar het hierop vermelde adres te sturen. Geef daarbij aan of het om een eenmalige donatie of om een periodieke overschrijving gaat.

2) Internet

Op de website www.fidesco.nl vindt u de mogelijkheid om via IDEAL op veilige wijze online te doneren.

3) Per bank

U kunt het geld rechtstreeks overmaken op bankrekening NL53 ABNA 0566 0142 97 t.n.v. Stichting Fidesco Nederland te Venlo o.v.v. de desbetreffende vrijwilliger of project.

Wij verzoeken u vriendelijk uw naam en adres onder vermelding van de desbetreffende donatie te mailen naar info@fidesco.nl of te sturen aan Stichting Fidesco Nederland in Voorhout. U kunt daarbij aangeven of u de missieverslagen wenst te ontvangen. Nadat u een gift heeft gegeven, houden wij uw adres in ons adressenbestand, en zullen u twee keer per jaar extra op de hoogte houden van onze activiteiten. Als u dit niet wilt, kunt u zichzelf schriftelijk afmelden hiervoor.

Bij voorbaat dank, Johannes Witt